

נטשה והדוב

סיפור עם בלורוס

חי פעם אלמן עם בתו נטשה, נערה טובת לב וחרוצה. אלא שאז התחתן עם אלמנה שהייתה לה בת לנה. בחר לא טוב והאישה החדשה הייתה כמו מכשפה רעה לבת החורגת ואת לנה, את הבת שלה, רק פנקה.

הזקן היה איש שקט וחרוץ, וכך גם הייתה בתו, אבל האם החורגת לא יכלה לסבול את נטשה ומדי יום נזפה בבעלה החדש וכעסה:

"אינני יכולה לסבול את נטשה! לא יכולה לראות אותה יותר! שלח אותה מהבית! הרי יש לנו ביתן ביער. שהיא תשב שם

ותטווה, שם בשקט תוכל לטוות יותר מהר."

הזקן לא יכול היה לעמוד יותר בנדנודים של האישה. רתם סוס לעגלה, העלה את נטשה ונסע ליער. נסע, נסע עד שהגיע לבית היער שלהם. ריחם הזקן על בתו, אך לא הייתה לו ברירה. יותר צעקות של אשתו לא יכול היה לשאת. נתן לנטשה

ונטשה אכלה והמשיכה לטוות.
בדיוק בחצות נשמעה פתאום מכה חזקה
בדלת ולחדר התפרץ דוב גדול. ניכנס
ואומר לנטשה:
"הי נערה, הבה נשחק בתופסת. תכבי
את האש, ואני אקשור לי עיניים. הנה לך
פעמון. את תתחילי לברוח, צלצלי
בפעמון ואני אחפש אתך."

עצי הסקה ושקית גרעיני דחן. אמר לה:
"תדליקי תנור, תבשלי לך דייסה, סדרי
את החדר ותתחילי לטוות. אבוא מחר
לבקר אצלך."
נפרד הזקן מבתו ונסע חזרה.
נטשה נשארה ביער לבדה. סגרה את
דלת הבית, כל היום טווה ובערב הדליקה
אש בתנור ובישלה לעצמה סיר דייסה.
רק התחילה הדייסה לרתוח וריח האוכל
מילא את החדר, כשמהחור בקיר יצא
עכבר. יצא ודיבר אל נטשה:
"תני לי, בבקשה, קצת מהדייסה שלך.
אני רעב מאוד."
נתנה נטשה לעכבר דייסה כמה שרק
רצה לאכול, וזה הודה לה יפה וחזר לחור
שבקיר.

נטשה נבהלה. היא לא יודעת מה לעשות. הדוב בוודאי רוצה לטרוף אותה ורק לתירוץ אומר שישחק. אך פתאום העכבר שוב יצא מהחור ואומר לנטשה: "אל תפחדי, נטשה, כבי את התנור ותעלי עליו. שבי שם למעלה בשקט. את הפעמון תני לי ואני ארוץ אתו בחדר." נטשה נתנה לו את הפעמון והדוב קשר לעצמו עיניים והתחיל לרוץ אחרי צליל הפעמון. העכבר רץ בכל החדר, מצלצל בפעמון והדוב רץ, רץ, אבל את העכבר בשום אופן לא יכול להשיג. הרבה זמן רץ הדוב אחרי העכבר והפעמון, וכל הזמן חשב שהוא רץ אחרי הנערה. בסוף התרגז. תפס קרש גדול והתחיל להרביץ בו בכל החדר. שבר

כלים, כערות, סירים. התעייף מאוד הדוב
ואומר:

"את אומנית במשחק התופסת, נערת.
מחר בבוקר אביא לך עגלה מלאת זהב
ועדר סוסים."
והלך.

נטשה ירדה מהתנור, מפוחדת מאוד,
אבל התיישרה שוב לטוות.
ובבית בבוקר האם החורגת אומרת שוב
לבעלה:

"סע לראות מה הצליחה לטוות הבת
שלך!"

הזקן נסע והאישה הרעה התיישרה ליד
החלון ומחכה שיחזור. בוודאי יביא את
עצמות של נטשה בשק.

היא יושבת שעה, שעתיים, ושומעת

פתאום את רעש על הדרך. והכלב שלה
אומר מתחת לספסל:

"טיר, טיר, טיר! הזקן מביא את בתו
נטשה ועדר סוסים ועוד עגלת זהב."
צעקה הזקנה הרעה על הכלב:

"אתה משקר! אלה עצמות של נטשה
מצלצלות בעגלה!"

ופתאום השער נפתח, עדר סוסים ניכנס
לחצר, והזקן עם נטשה ועם זהב יושבים
על העגלה.

האם החורגת השחירה מכעס ואומרת
לזקן:

"זה עוד כלום! תוביל ליער את הבת שלי.
לנה שלי טובה יותר מנטשה. היא תחזור
עם שני עדרי סוסים ושתי עגלות זהב!"

למחרת הוביל הזקן את הבת של האישה

ולנה צועקת עליו:
"לך מכאן שרץ מלוכלך! התחשק לך
דייסה? תסתלק!" וזרקה בול עץ עליו.
העכבר רק בקושי הספיק לברוח לחור
שלו.
לנה אכלה את כל הדייסה ונשכבה לישון.
בדיוק בחצות הלילה התפרץ דוב גדול
לביתן ואומר:
"הבה נערתי, נשחק בתופסת! קחי את
הפעמון, רוצי וצלצלי ואני אנסה לתפוס
אתך!"
לנה לקחה את הפעמון והתחילה לרוץ.
הברכיים שלה מתכופפות, ידיים רועדות,
הפעמון מצלצל ללא הפסק, והעכבר
מהקיר מסתכל ולועג:
"תכף יטרוף הדוב את הנערה הרעה!"

וטיפל בה בדיוק כמו בשלו.
לנה קודם כל הבעירה אש ובישלה
דייסה.
עכבר קטן הציץ מהחור שבקיר וביקש:
"נערתי החמודה, תני לי לאכול קצת
מהדייסה!"

למחרת שוב שלחה האישה את הזקן
ליער.

"סע" אמרה "תביא סוסים, תביא זהב.
רק תשגיח לא לאבד דבר בדרך!"
הזקן נסע והאישה התיישבה כבר ליד
השער ומחכה.

נשמע רעש בדרך מהיער והכלב שעומד
ליד השער אומר:
"טור, טור, טור, נוסעת עגלה ריקה ועליה
נערה בוכה וצועקת!"
האישה זרקה על הכלב מוט עץ וצועקת
עליו:

"אתה משקר! זה צליל של זהב ושל
פרסות הסוסים!"

נפתח השער, הגיע הזקן. הוריד את לנה
מהעגלה הריקה. האם שלה התחילה

לבכות ולילל. אך אין יותר כל ברירה.
ונטשה אחר כך התחתנה עם בחור טוב.
הזקן הכין חג נשואים כמו שצריך, נדוניה
יפה הביאה נטשה לבית והזוג חי בעושר
ובאושר עוד הרבה זמן.